

βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ (ἢ φρ. ἐκ τοῦ Εὐαγγελ. Ματθ. 3, 3 καὶ Λουκ. 3, 4 ἐπὶ τοῦ λαλοῦντος χωρὶς νὰ εἰσακούεται). Ἐν τῇ παλάμῃ καὶ οὕτω βοήσωμεν (τῆς φρ. τὸ δεύτερον μέρος ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης, λέγεται δὲ αὕτη πρὸς δῆλωσιν ἀξιώσεως ἀμέσου πληρωμῆς) λόγ. σύννηθ.

2) Παράγω βοήν, ἤχον, βροντῶ κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ.): Βοῦίζει ὁ ἀέρας-ἡ θάλασσα-ὁ μύλος-τὸ δάσος-τὸ ποτάμι κττ. Βοῦζον τὰ ἔλατα Παρνασσ. Ὅντα βουάη ἡ φουτῆ, κάποιους μᾶς κρέν' (πρόληψις) Ἡπ. (Ζαγόρ.) || Φρ. Βοῦ ὁ κόσμος (ἐπὶ γενικῆς κατακραυγῆς) Κρήτ. Βοῦίζει τὸ χωρὶς (φέρεται εἰς τὰ στόματα ὄλων τῶν χωρικῶν διάδοσις, φήμη συνήθως κακῇ) κοιν. Βοῦνίτζι μαντζί μου (μὲ καταλαλεῖ, μὲ κακολογεῖ) Κάρπ. Τὸ βοῦίξε 'ς τὸν κόσμο (τὸ ἀπεκάλυψε, τὸ διέδωσε παντοῦ) πολλαχ. Βοῦίξ' ἔνα τούμπανον (ἐπὶ φήμης ἀδεσπότου) Λέσβ. Ἐβούισεν ἡ σουτσά σῦκα (ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς βοῆς ἡ ἐννοία τῆς πληθύος) Μεγίστ. Ἐβούίξε ἡ κάψα (ὑπερενετάθη, ἡ ἐννοία τῆς ὑπερβολῆς ὡς καὶ ἐν τῇ προηγούμενῃ φράσει) Πελοπν. (Αἰγ.) || Ἄσμ.

Ἐχω καρδὰ ποῦ 'ναι βοννό, βοῦ σὰ δὴ καδάνα, σὰ 'νεστενάζω καὶ σὰ δῶ, ὦφον, γλυκειά μου μάννα! Κρήτ.

Ἀκῶ ταβούλια νὰ βαροῦν, καϊάμμα νὰ βουίζουν (ἀκούω τύμπανα κτλ.) Πελοπν. (Σουδεν.)

Δέντρα, ντό πρασινίζετε; ποτάμῃ, ντό βοῦτε; Κοτύωρ. Συνών. ἀναρροχάζω 3, ἀνασοβῶ B1, βάζω (I) 4 γ, βαζωκοπῶ 2, βαζωμαχῶ 2. β) Κροτῶ κοιν.: Βοῦίξε τὸ κανόνι-τὸ τουφέκι κττ. 3) Ἀντηχῶ κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.): Βοῦίξ' ἡ ἐκκλησία ἀπὸ τῆς φωνῆ τοῦ παπᾶ-τοῦ πάλτη κοιν. Ἐβόεσαν τ' ὄρμια (αἱ χαράδραι). Σταυρ. Ὁ πάρθον ἄγρᾱ ἄγρᾱ ἐμᾶῖξεν καὶ τὸ σπῆλαιον ἀπομέσα ἀντήχησε) Χαλδ. Βοῦ τ' ὄρμιν (τὸ δάσος) Κερασ. || Ἄσμ.

Μοιρολογῇ ἡ μάννα του, βουίξ'νε τὰ ραῖα Σταυρ. Συνών. ἀντιβογγῶ, ἀντιβοῖζω, ἀντιβροντῶ, ἀντιδονῶ 1, ἀντιλαλῶ 1, ἀχῶ (I). 4) Βομβῶ, ἐπὶ ἐντόμων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Βοῦίζουν τὰ μελίσσια κοιν. Ἐβόεσεν ὁ πούμπουρον (ὁ σφήξ) Τραπ. Συνών. ἀνασοβῶ B1, βάζω (I) 4 δ. 5) Βομβῶ, ἐπὶ τῶν ὄτων καὶ τοῦ ἐγκεφάλου ἐξ ὑποκειμενικῆς ἀντιλήψεως κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Βοῦίζουν τ' ἀφτᾶ μου. Βοῦίξει τὸ κεφάλι μου κοιν. Ἐβούίξεν τ' ὠτί μ' Σταυρ. Ἀ ἀβοτάνα μι ἔρ' βοῖζα, κάποιε μ' ἔρ' θυνιχούμενε (τὸ ἀφτί μου βοῖζει, κάποιος μὲ θυμᾶται) Τσακων.

Β) Μέσ. καὶ παθ. 1) Μυκῶμαι Ἰκαρ.: Ἐνα βούδιν ἡβουίστην. 2) Προσβάλλομαι ὑπὸ ἀσθενείας Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἡ λιχῶνα βούισκι (ἐπαθεν ἐκ τῆς βοῆς τοῦ κόσμου. βούισκι = βουίστηκε), Βοῦίζονται τὰ πρόβατα (τὰ πρόβατα).

Μετοχ. βουϊσμένος, ἐκεῖνος ποῦ εἶθε ν' ἀκουσθῇ ἡ βοή του (πβ. βουή B1), ἄθλιος, ἐλεεινὸς Πελοπν. (Τριφυλ.): Τί ζημὰ ἔκαμες, ρε βουϊσμένε!

βουίλα ἡ, Πελοπν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα. Ἐντονος βοή. Συνών. βουϊσμάρα.

βουίξιμο τό, ἐνιαχ. βούξ'μο Στερελλ. (Παρνασσ.) βούξ'μον Στερελλ. (Αἰτωλ.) βόξιμο Πόντ. (Ὁφ.) Ἐκ τοῦ ρ. βουίζω, οὐ ἀόρ. ἐβόξα.

1) Κραυγὴ ἐνθ' ἄν.: Μὲ τὰ κλαψίματα τῶαί τὰ βοξίματα ἐπῆραν ἀτονα τῶαί ἐπῆγαν Ὁφ. 2) Βοή Στερελλ. (Αἰτωλ. Παρνασσ.)

βούισμα τό, βόεμαν Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) βούημα Ἰων. (Κρήν.) βούγεμα ΑΚαρκαβ. Λόγ. πλώρης 185. βόισμα Στερελλ. (Αἰτωλ.)—Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. βούισμα σύννηθ. βούσμα Στερελλ. (Παρνασσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βουίζω, ὃ ἐκ τοῦ βοῶ, ὅθεν τὸ βόεμαν καὶ βούημα.

1) Βουή A2, ὃ ἰδ., σύννηθ. καὶ Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.): Τὸ βούισμα τῆς θάλασσας. Μεγάλο βούισμα κάνει τὸ ρέμα σύννηθ. || Ποίημ.

Μὰ μέρα μόνος βρέθηκα ἔξω ἀπὸ τὸ βούισμα τοῦ κόσμου ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 46. β) Ὁ ἐκ τινος γεγονότος προκαλούμενος ψίθυρος τῶν ἀνθρώπων, θόρυβος Ἰων. (Κρήν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἡπαντρεύτην ὁ δεῖνα κ' ἡγήνηνε ἔνα βούημα 'ς τὴ χώρα Κρήν. 2) Βόμβος, ἐπὶ τῶν ὄτων πολλαχ.: Τὸ βούισμα τῶν ἀφτῶν.

βουϊσμάρα ἡ, ἀμάρτ. βουσμάρα Στερελλ. (Παρνασσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούισμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρα.

Ἰσχυρά βοή. Συνών. βουίλα.

βουϊσμός ὁ, βουημός Σῦρ. βοῖσμός Κύπρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Ρόδ. κ. ἀ. βουῖσμός Κύθν. Μεγίστ. Σῦρ. κ. ἀ. βουισμός Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν.) Στερελλ. (Παρνασσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βουίζω. Ὁ τύπ. βοῖσμός καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Βοή ἐνθ' ἄν.: Ἀκούω ἔνα βουῖσμό, ἔνα κακὸ Σῦρ. || Ἄσμ.

Σῦρε, μαννούλλα μ', γὰ νὰ ἰδῇς καὶ γύρ'σε πίσω νὰ μοῦ εἰπῇς τί 'ναι ὁ βουισμός ποῦ γίνεται καὶ κουρνιχτός δὲ φαίνεται

Παρνασσ. β) Κλαυθμός καὶ ὀδυρμός Κύθν. Κύπρ.: Ἡρχεγε ἡ φωνὴ τοῦ δεῖνα το' ἔγινε βουῖσμός μεγάλος (ἤλθεν ἡ ἀγγελία τοῦ θανάτου κτλ.) Κύθν. || Ἄσμ.

Ἄν βουληθῇς νὰ μ' ἀρνιστῇς, νὰ σ' ἀρνιστῇ ὁ Χριστὸς σου τῶ ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ γυαλοῦ νὰ βκαίν-ν' ὁ βοῖσμός σου Κύπρ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Βλάχ. 2) Βόμβος, ἐπὶ ἐντόμων κττ. Κύπρ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Δουκ. (λ. βοῖζειν). 3) Ἡ ὑποκειμενικὴ ἀντιλήψις βόμβου εἰς τὰ ὦτα Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν.): Πῆρα πέντε κινίνα κ' ἔχ'νι ἔνα βουισμό τ' ἀφτᾶ μ'. Συνών. βουή A4, βουητός 2 ε. 4) Ἀφθονία, πληθὺς (ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς βοῆς ἡ ἐννοία τῆς πληθύος) Μεγίστ.: Βουῖσμός τὰ ψάρα 'ς τὸ γυαλό.

βουίτσα ἡ, Εὐβ. (Κουρ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βουή διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Μικρὰ βοή: Κακὴ βουίτσα νὰ σοῦ 'ρτῇ! (ἀρά).

βουκάμενος ὁ, Πελοπν. (Λακων. Μάν.) βουκάμενος Πελοπν. (Γέρμ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Τὸ φυτὸν λίνωψις ἡ κυμβαλιοειδὴς (linaria cymbalaria) τῆς τάξεως τῶν γρομφαδιωδῶν (scrofulariaceae) (ΠΓεννάδ. 621) χρήσιμον εἰς ἱαματικὸς σκοποὺς.

βούκανο τό, ἀμάρτ. βούκανον Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. βυκάνη.

